

tænke paa, at Grundlaget var det, at en Urkæde var bleven borte og var kommen tilbage. Jeg siger, at denne Varetægtsarrest burde slet ikke have fundet Sted. Og vilde Dommeren have gjort sig den Ulejlighed, som Grundloven siger, at enhver Dommer skal — lige meget, hvad saa den ærede Minister siger om dette, lige meget, om han mener, denne Bestemmelse kan gennemføres eller ej, saa finder Grundloven, at enhver Dommer skal give Grunde for Arrestordren — og hvis Dommeren havde tænkt over, hvilke Grunde der havde været for Arrestdekretet, vilde det være gaaet op for ham, at der ingen Grunde var. Det er netop det forkerte ved den nuværende Ordning, at Varetægtsarrest kan bruges i en Grad, der er et fuldstændigt Misbrug. Varetægtsarrestens Anvendelse overdrives i ganske overordentlig Grad. Det er selvfølgelig berettiget at anvende Varetægtsarrest, naar der kan være Fare for, at vedkommende vil flygte, eller naar der er Fare for, at vedkommende vil fuldende eller fortsætte en Forbrydelse. Men i dette Tilfælde at arresterer en Tjenestepige, der ikke paa nogen Maade kan mistænkes for at flygte, og som heller ikke ved at blive paa fri Fod kan faa aftalt en anden Forklaring, kan ikke være berettiget. Der var ingen Grund, Urkæden var fundet igen. Jeg siger, at det er det løseste Grundlag, som jeg endnu har set foreligge for en Varetægtsarrest. — Jeg har søgt i Gaar at vise, at Justitsministeren har intet at sige dertil, at alt, hvad der er fremkommet i denne Sag, og hele Forhørsprotokollens Indhold taler for Nelly Andersens Uskyld. De seks Sigtelser fra Justitsminister Nellemanns Side vise sig at være fejlagtige. Fru Nellemanns Forklaring viser sig at være fejlagtig. Fru Nellemanns Forklaring paa Hovedpunktet om, hvorledes Urkæden bortkom, er fejlagtig i allerhøjeste Grad. Medtjenerindens Forklaring viser sig at være urigtig. Et stærkt Vidnesbyrd for Nelly Andersen, nemlig Professor P. Hansens Erklæring, er udeladt, den findes ikke i Protokollen. Jeg drog frem til yderlige Bestyrkelse alt, hvad der er fremkommet om Nelly Andersens Opførsel: at hun ikke har villet tage imod de 50 Kr. og gaa sin Vej, at hun kræver Oprejsning, at hun ikke vil gaa med den Plet paa sit Navn, taler psykologisk for, at hun er uskyldig, thi havde hun stjaalet, saa tog hun med Glæde mod de 50 Kr., det er klart. Altså alt taler for hendes Uskyld. Den ærede Minister har intet som helst kunnet indvende ud over disse to Linier, som in-

det sige. Allerede dette kan være nok til, at Offentligheden kan vide, at hun er uskyldig, thi ellers skulde den ærede Minister nok være mødt med Materiale til at godtgøre, i hvert Fald at sandsynliggøre hendes Skyld. Jeg tror, at man kan fastslaa som offentlig Mening, at hun er uskyldig. Allerede derved har Forespørgslen gjort sin Nytte. Men dermed er Sagen ikke endt. Vi ønske og hun ønsker, at det ogsaa offentlig konstateres, at hun er uskyldig.

Den ærede Minister sagde i Gaar, at ogsaa med Nævningedomstole vilde noget lignende kunde foregaa, som her er foregaaet. Han rettede den Anke mod Nævninger — mærkeligt nok i samme Øjeblik han udtalte, at der fra hans Side vilde blive fremsat et Lovforslag, der indeholdt Forslag om Nævninger — at de ikke havde den kritiske Sans som de juridisk uddannede Dommere. Maa jeg dvæle et Øjeblik derved, for det, der netop har forbavset mig ved i de senere Aar at gennemgaa Forhørsprotokoller, det er netop den Mangel paa kritisk Sans, der udmærker vore juridisk uddannede Dommere. Den er saa forbavsende, at man hvert Øjeblik spørger sig selv: Kan den Dommer overhovedet tænke? Jeg skal tillade mig i Nelly Andersens Sag at gøre opmærksom paa en saadan Passus i Forhørsprotokollen. Det er altsaa Assessoren, Hr. Cold, der fører til Protokols, og det er i Anledning af, at Fru Nellemann havde hængt Kjolelivet op uden for Sovekammeret en Times Tid den foregaaende Aften, da hendes Datter havde repareret det, og saa paastaar man, at Nelly er kommen tilbage et Øjeblik, og saa maa hun have anbragt Urkæden i Gylden. Saa hedder det i Forhørsprotokollen: „Dette maa anses for saa meget mere utvivlsomt, som hun var den eneste, der havde Interesse i at anbringe Kæden paa det nævnte Sted; hun havde jo været mistænkt for Tyveriet.“ Hvad giver De mig for en saadan Protokoltilførsel! Der er ikke Gnist af Logik i den. Hun maa have været den eneste, der har anbragt Kæden, siges der, fordi hun var den eneste, der havde Interesse i at anbringe den der. Hun var altsaa Tyven, det beviser man ud fra den Forudsætning, at hun var Tyven! En Assessor, der kan føre saadan noget Sludder til Protokols, har jo ikke Begreb om Logik. Det er ret trist. Jeg skal fra Alma Bondsens Sag nævne et Eksempel, der ganske svarer dertil. Det er endogsaa endnu mere haarrejsende. Det er en Tilstaaelse af